

FOST ODATA un împărat și împăratul ăsta zăcea de multă vreme pe patul de suferință. Și cum era la capătul puterilor, nimeni nu mai trăgea nădejdea c-o să poată birui boala care-l mistuia. Cei trei feciori ai săi erau tare mâhniți că nu se arată vreun semn de ușurare a bolii și-ntr-una din zile, coborând ei în grădina palatului, începură a plânge cu lacrimi amare. Și iată că-n calea lor răsări un moșneag, care-i întrebă de ce-s atât de îndurerați. Flăcării își descărcară sufletul și-i povestiră cum că tatăl lor, împăratul, zăcea de amar de vreme și că acum se afla pe pragul morții, fiindcă nicio doftorie nu-i adusesese lecuirea.

Moșneagul grăi atunci către ei:

– Mai știi eu un leac; îi zice apa vieții. Cine a bea dintr-însa pe dată se înzdrăvenește. Dar e tare greu să dai de leacul ăsta!

Atunci feciorul cel mare zise cu hotărâre:

– Luntre și punte m-oi face și tot o să-l gălesc.

Se duse la căpătâiul împăratului și-i ceru îngăduința să pornească în lume pentru a găsi apa vieții, căci, spuse el, numai ea o să-l înzdrăvenească din nou pe împărat.

– N-am să îngădui una ca asta! răspunse împăratul. Mai bine lasă-mă să închid ochii, cu sufletul împăcat, decât să știu că te pasc atâtea primejdii...

Feciorul stăruie însă într-atât, până ce împăratul își călcă pe inimă și-i dădu în sfârșit încuviințarea. În sinea lui, feciorul cel mare însă gândea: „De oi reuși să dobândesc apa vieții, dintre toți frații mei tata pe mine o să mă îndrăgească cel mai mult și o să mă înscăuneze pe tronul împărătesc.”

O porni deci în cea mai mare grabă și, după ce călări el ce călări, cale lungă, nu glumă, se nimeri să-i răsară în drum un pitic, care-i strigă încă de departe:

– Hei, frățioare, da' încotro alergi așa zorit?

– I-auzi întrebare la piticul ăsta neghiob!... îl repezi cu trufie feciorul de împărat. Da' ce, trebuie să-ți dau ție socoteală încotro mă duc?

Și-și văzu mai departe de drum. Pe prichindel îl cuprinse mânia la auzul acestor vorbe și abătu asupra trufașului un greu blestem...

...Și numai ce se deschise în calea călărețului o văgăună... și cu cât înainta în ea feciorul de împărat, cu atât se înghesuia mai mult munții. Până la urmă, cărarea se îngustă într-atât că nu mai putu înainta nici măcar un pas și nici să întoarcă armăsarul, nici să descălece nu mai fu chip...

Și rămase astfel prins între munți, ca într-o capcană.

Ăst timp, împăratul zăcea pe patul lui de suferință și-și tot aștepta feciorul, care nu mai venea...

Văzând că frate-său nu se mai întoarce, feciorul cel mijlociu își luă inima în dinți și, într-una din zile, îi zise tatălui său:

– Tată dragă, îngăduie-mi s-o pornesc și eu după apa vieții!

Dar în sinea lui își spunea: „Dacă fratele meu a pierit, mie o să mi se cuvină acu’ tronul, de izbândesc să aduc leacul cel tămăduitor.”

La început, împăratul nici nu voi să audă de așa ceva, dar, la stăruințele feciorului, trebui să încuviințeze.

Cel de-al doilea fecior al împăratului porni pe același drum ca și fratele său, și-n cale se-ntâmplă să-i răsără același pitic care-l strigă încă de departe, întrebându-l încotro se grăbește atât de tare.

Și feciorul de împărat îi răspunse la fel de trufaș ca și frate-său:

– Auzi ce îndrăznește stârpitura asta să-ntrebe!... Nu cumva trebuie să-ți dau ție socoteală încotro mă duc?!...

Și fără să-i mai arunce o privire, dădu pinteni calului. Piticul abătu urgia blestemului asupra trufașului și, curând, feciorul de împărat se trezi într-o văgăună care-l prinse în ea, de nu mai putu nici să se întoarcă și nici să înainteze.

De, așa pățesc totdeauna cei trufași!

Văzând că nici fratele cel mijlociu nu se mai întoarce, cel mic ceru, la rându-i, învoirea de-a porni să caute apa vieții. Și, până la urmă, împăratul nu mai avu încotro și trebui să-l lase și pe el să plece.

Porni flăcăul cu inima ușoară și se nimeri ca piticul să-i răsără și lui în cale. Și întrebându-l acesta încotro merge așa de zorit, prâslea opri calul drept în fața lui și-i răspunse plin de cuviință:

– Taica zace pe patul de moarte și-am pornit să caut apa vieții, c-am auzit că numai ea ar putea să-i fie de leac.

– Da, de găsit, știi unde s-o găsești?

– Nu, asta n-o știu... răspunse prâslea cu mâhnire.

– Pentru că nu ești trufaș și hain din fire ca frații tăi și te-ai purtat cum se cuvine, o să te îndrum eu, ca să poți dobândi apa vieții. Fătul meu, apa asta fără seamăn izvorăște dintr-o fântână care se află în curtea unui palat vrăjit. Dar de pătruns, n-o să poți pătrunde înăuntru, dacă n-o să ai vergeaua asta de fier și aste două pâini. Uite, eu ți le dăruiesc. De vei bate de trei ori cu vergeaua în poarta de fier a palatului, porțile vor sări pe dată din țâțâni și s-or deschide înaintea ta. Dar vezi de ia seama că la intrare stau de pază doi lei, care se vor năpusti asupra-ți cu

gurile flămânde... De vei zvârli fiecăruia câte-o pâine, pe dată s-or liniști și te vor lăsa să treci. Grăbește-te apoi să scoți apa din fântână mai înainte de a bate miezul nopții, că de n-o să faci așa, poarta se va închide și n-ai să mai poți ieși de acolo!

Feciorul de împărat îi mulțumi din suflet piticului pentru bunătatea lui și, luând vergeaua și pâinile, o porni la drum. Și când nimeri la palat, totul se întâmplă după cum îl încredințase omulețul. Poarta se dădu în lături la cea de-a treia lovitură de vergea și, după ce flăcăul potoli leii cu pâinile, intră în palat și se pomeni într-o minunăție de sală, că nici nu te mai vedeai în ea de mare ce era... Stăpânii aceluia palat se aflau acolo, cufundați într-un somn de vrajă, și, după ce le scoase inelele din degete, prâslea mai luă cu sine o sabie și o pâine, pe care le găsisse la picioarele tronului. Apoi intră într-o odaie și acolo află o dalbă fecioară, frumoasă cum e soarele, care se bucură nespuse când îl văzu venind. Se apropie ea de flăcău și, sărutându-l, îi spuse c-a dezlegat-o de sub povara cea grea a blestemului și că, drept mulțumire, îi va fi dat să domnească peste împărăția ei. Și-i mai arată domnița că, de se va întoarce până într-un an, își vor prăznuir nunta. Îl lămurii apoi în ce loc se află fântâna cu apa vieții și-i dădu sfatul să se zorească și să scoată apa mai înainte de a bate miezul nopții. După asta, feciorul cel mic al împăratului trecu mai departe prin alte încăperi și iată că nimeri într-o odaie unde se afla o frumusețe de pat, cu așternutul proaspăt întins, care parcă numai pe el îl aștepta... Și cum se simțea tare trudit, voi să se mai odihnească puțin. Se cuibări el în pat și, curând, îl cuprinse somnul. Dormi, nu glumă, și când se trezi, ce-i auziră urechile: ceasul bătea douăsprezece fără un sfert! Sări în sus, de tare ce se sperie, și, alergând într-un suflet la fântână, scoase apa cu un urcior care se afla pe o lespede și-o rupse la fugă. Și tocmai când era gata să iasă afară, ceasul bătu douăsprezece și poarta de fier se-nchise cu atâta putere, că-i prinse din urmă călcâiul și-i smulse o bucată din el.

Prâslea nu luă în seamă ce i s-a întâmplat, fiind tare bucuros că dobândise apa vieții. Și-n drum se nimeri să-i vină iarăși în cale piticul cel inimos. Văzând el sabia și pâinea din mâinile voinicului, îi spuse:

– Lucru de mare preț ai dobândit, fătul meu! Cu sabia asta poți birui oricâte oștiri și s-ar pune-n cale, iar cu pâinea asta poți sătura o omenire întreagă, că oricât ai mânca din ea, tot întreagă rămâne.

Feciorul cel mic al împăratului n-avea însă inimă să se întoarcă acasă, la tatăl său, fără de frații lui și de aceea îl întrebă pe pitic:

– Dragul meu pitic, nu știi cumva pe unde-or fi frații mei? Că multă vreme s-a mai scurs de când au pornit după apa vieții și încă nu s-au întors...